

Μνήμων

Τόμ. 3 (1973)

Τ Ο Μ Ο Σ Τ Ρ Ι Τ Ο Σ

ΜΝΗΜΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΣ ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ: Αί δυτικάι πηγαί διά τήν ἔναντι τῶν Νορμανδῶν πολιτικὴν τοῦ Κωνσταντίνου Γ' Δούκα ● ALEXANDRA V. PETALA: La Naissance du Nouvel État Grec vue par la Presse Toulousaine ● ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Α. ΚΥΡΚΟΥ: Δύο ἀνθρωπολογικὲς θέσεις στὸ σοριστὴ Ἀντιφόντα ● ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Θ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Χειρόγραφα Μοναστηρίων τῆς Ἡλείας ● ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ: Μετασχηματιστικὴ ἀνάλυσις τῶν συμπληρωματικῶν προτάσεων τῆς νέας Ἑλληνικῆς γλώσσας ● ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ: Συμβολὴ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς Νεολιθικῆς Θεσσαλίας ● ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΡΟΜΠΟΝΑ: Ποικίλα κριτικά ● ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ: Μελανόμορφα ἀγγεῖα ἐκ Κεφαλληνίας.

Α Θ Η Ν Α Ι 1 9 7 3

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Mnimon Mnimon

doi: [10.12681/mnimon.162](https://doi.org/10.12681/mnimon.162)

Βιβλιογραφική αναφορά:

Mnimon, M. (1973). ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ. *Μνήμων*, 3, 227–244. <https://doi.org/10.12681/mnimon.162>

B I B Λ Ι Ο Κ Ρ Ι Σ Ι Α Ι

JEAN A. PAPADRIANOS, L'historien byzantin Doukas et les Serbes, «Cyrillomethodianum» I (1971) 113 - 120.

Ὁ κ. Ἰωάννης Παπαδριανός, ἐπιστημονικὸς συνεργάτης τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἰδρύματος Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, εἰς τὴν μελέτην του ταύτην ἐξετάζει τὴν ἀξιοπιστίαν εἰδήσεων τοῦ βυζαντινοῦ ἱστορικοῦ Δούκα, ἀναφερομένων εἰς τὰς σερβοτουρκικὰς σχέσεις κατὰ τὰ ἔτη 1451 καὶ 1453. Κατὰ τὸν Δούκαν αἱ σχέσεις Σερβικοῦ καὶ Ὀθωμανικοῦ κράτους τὸ 1451 ὑπῆρξαν φιλικαὶ καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος συνήφθη μεταξὺ των συνθήκη εἰρήνης. Τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ Βυζαντινοῦ ἱστορικοῦ ἐπιβεβαιοῦν καὶ αἱ λοιπαὶ πηγαί, τὰς ὁποίας ἐρευνᾷ ὁ συγγραφεὺς.

Ὁ Δούκας ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι ὁ σουλτάνος Μεχμέτ ὁ Β' ἐτήρησε φιλικὴν στάσιν πρὸς τοὺς Σέρβους τὸ 1451, ἐπειδὴ ἐφοβήθη μήπως ὁ Σέρβος δεσπότης Djuradj Branković ἐξεγείρῃ τοὺς Οὐγγρους ἐναντίον τῶν Ὀθωμανῶν. Ὁ σ. δμως ἀποκρούει τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποίους ἐπικαλεῖται ὁ βυζαντινὸς ἱστορικός, διὰ τῶν κάτωθι πειστικῶν στοιχείων: Ἡ ὅλη ἀφήγησις τοῦ Δούκα ἐπιτρέπει τὴν χρονολογικὴν τοποθέτησιν τῶν ἐν λόγῳ εἰδήσεων πρὸ τῆς 17 Ἰουνίου 1451. Κατὰ τὸ χρονικὸν δμως τοῦτο διάστημα, ὡς πληροφοροῦν αἱ ἄλλαι σφζόμεναι πηγαί, αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν Σέρβων καὶ Οὐγγρων ἦσαν καθ' ὅλα ἐχθρικά. Οἱ δύο οὗτοι λαοί, συμφώνως πρὸς τὰς αὐτὰς πηγάς, συμφιλοῦνται μόλις τὴν 7 Αὐγούστου 1451. Συνεπῶς, ὁ σουλτάνος Μεχμέτ ὁ Β' οὐδένα λόγον εἶχε νὰ φοβηθῇ μήπως ὁ Σέρβος δεσπότης ἐξεγείρῃ τοὺς Οὐγγρους εἰς πόλεμον ἐναντίον του, ὡς λέγει ὁ Δούκας. Ἡ φιλικὴ στάσις τοῦ Μεχμέτ τοῦ Β' ἐναντι τῶν Σέρβων τὸ 1451, ὡς ὑποστηρίζει ὁ σ., τὴν ὁποίαν οὗτος ἠκολούθει τότε, δέον νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν γενικωτέραν φιλειρηνικὴν πολιτικὴν πρὸς ἅπαντα τὰ γειτονικά κράτη, ἵνα, ἀπερίσπαστος, προβῇ εἰς τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας διὰ τὴν πολιορκίαν τῆς βυζαντινῆς πρωτεύουσος.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1453 ὁ σουλτάνος Μεχμέτ ὁ Β' ἐγκατέλειψε τὴν ὑπ' αὐτοῦ καταληφθεῖσαν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. Ἐκεῖ εὗρεν ἀπεσταλμένους ἐξ ὅλων τῶν ὑποτελῶν εἰς αὐτὸν χωρῶν, οἱ ὅποιοι ἦλθον νὰ τοῦ ὑποβάλουν τὰ συγχαρητήριά των διὰ τὴν μεγάλην του νίκην. Ὁ Δούκας ἀναφέρει ὅτι μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ἀπεσταλμένος τοῦ Σέρβου δεσπότη. Ταῦτα ἐπιβεβαίωσι καὶ ἄλλος βυ-

ζαντινὸς συγγραφεὺς, ὁ Κριτόβουλος, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ σουλτάνος ἐδέχθη μὲ φιλικήν· διάθεσιν τοὺς ἀπεσταλμένους, ὠμίλησε μετ' αὐτῶν ἡρέμως, τοὺς ἔδωσε δῶρα καὶ μάλιστα εἰς μερικοὺς εἶπε νὰ πληροφορήσουν τοὺς ἡγεμόνας τῶν ὅτι τοὺς ἀπαλλάσσει ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς φόρου. Ὁ Δούκας ὅμως ἐκθέτει τὴν συνάντησιν ταύτην κατ' ἐντελῶς διάφορον τρόπον. Ὁ Μεχμέτ, λέγει, συμπεριεφέρθη πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους μὲ ὀργήν, ἀπαιτῶν ὅπως οἱ ἡγεμόνες τῶν ἀποστείλουν τὸν ἐτήσιον φόρον ὑποτελείας. Ἀπὸ τοὺς Σέρβους — συνεχίζει ὁ βυζαντινὸς οὗτος ἱστορικὸς — ὁ σουλτάνος ἀπήτησεν, ὅπως ἀποστείλουν εἰς αὐτὸν ὡς ἐτήσιον φόρον 12.000 δουκάτα, ἀπὸ τοὺς δύο δεσπότας τοῦ Μορέως 10.000 καὶ ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας τῆς Χίου καὶ Λέσβου 6.000 καὶ 3.000.

Ὁ σ. ἐλέγχων τὴν ἀξιοπιστίαν τῶν ὡς ἄνω εἰδήσεων τῶν δύο βυζαντινῶν ἱστορικῶν καὶ συγκρίνων ταύτας μὲ ὅλα τὰ ἄλλα σφζόμενα ἱστορικὰ στοιχεῖα, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ πληροφορία τοῦ Δούκα πλησιάζει περὶ σφόδρην πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κ. Παπαδριανὸς ἐπιμένει ἐπίσης ἐπὶ τοῦ σημείου ἐκείνου τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Δούκα ὅτι ἡ Σερβία τὸ 1453 ἔπρεπε νὰ καταβάλλῃ εἰς τοὺς Τούρκους ἐτήσιον φόρον ὑποτελείας 12.000 δουκάτα καὶ πιστεύει ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς χώρας ταύτης ἦτο τότε καλή. Περαινῶν δὲ τὴν μελέτην του, ὑπογραμμίζει ὅτι αἱ εἰδήσεις τοῦ Δούκα, ἐν συναρτήσει πρὸς τὰς τῶν ἄλλων πηγῶν, δύνανται νὰ ρίψουν ἄρκετὸν φῶς εἰς τὴν διπλωματικὴν δραστηριότητα, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξεν ὁ Σέρβος δεσπότης Djuradj Branković κατὰ τὸ ἔτος 1453.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥ, Κατάλογος τῶν ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν Κύπρου ἐναποκειμένων ὀθωμανικῶν χειρογράφων, Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ἐπετηρίδος» τοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν, τ. 5, Λευκωσία 1971-1972, σ. 257-385 + 12 πίνακες - φωτοτυπία ἰσαριθμῶν ἐγγράφων.

Ὁ τουρκολόγος κ. Π. Χιδίρογλου εἰς τὴν ἐργασίαν του ταύτην καταλογραφεῖ 422 ὀθωμανικὰ ἐγγραφα τῶν ἐτῶν 1640 - 1898 ἀποκείμενα ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν Κύπρου. Ὁ σ. τῶν ἐκτενεστέρων ἐγγράφων δίδει τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ περιεχομένου των, ἐνῶ τῶν βραχυτέρων παραθέτει ἐν μεταφράσει σχεδὸν ὁλόκληρον τὸ κείμενον. Οὕτω ὁ ἐρευνητὴς ὅχι μόνον δύναται βάσει τοῦ καταλόγου νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὰ πρωτότυπα ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐκτενῶν περιλήψεων νὰ ἀντλήσῃ χρήσιμα στοιχεῖα διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς

τουρκοκρατουμένης Κύπρου. Ἡ προσφορὰ ἐπομένως τοῦ σ. εἶναι πολὺ μεγαλύτερα τῆς συνήθως ἀναμενομένης ἀπὸ ἑνα ἁπλοῦν κατάλογον.

Τὰ ἔγγραφα κατατάσσονται κατὰ κατηγορίας χρονολογικῶς: Εἶναι δὲ ταῦτα σουλτανικαὶ διαταγαὶ (*fermān*), διατάγματα διοικητῶν Κύπρου (*buyurguldu*), δικαστικαὶ ἀποφάσεις (*i'lām*), διπλώματα ἐκχωρήσεως προνομίων (*berāt*), γράμματα (*mektüb*) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπευθυνόμενα πρὸς τοὺς ἀρχιεπισκόπους Κύπρου, ἀναφοραὶ ἢ αἰτήσεις ἀρχιεπισκόπων καὶ λαϊκῶν (*arzuhal*), ἀδειαὶ ἐπισκευῆς, ἐπεκτάσεως ἢ ἀνοικοδομήσεως ἐκκλησιῶν (*murāsele*), τίτλοι ἰδιοκτησίας κλπ. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα δημόσια ἢ ἰδιωτικὰ διαφωτίζουν τὴν ἱστορίαν τῆς τουρκοκρατουμένης Κύπρου ἐξ ἐπόψεως πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, κοινωνικῆς διαρθρώσεως ἐν τῇ νήσῳ, σχέσεως κυριάρχων καὶ ὑποδοῦλων καὶ εἶναι πολυτιμότατα.

Καίτοι θὰ ἦτο ἐπιθυμητὴ ἡ περαιτέρω ἐπιμέλεια τοῦ ὕφους εἰς τὰς σελίδας τῆς εἰσαγωγῆς, ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ κ. Χιδίρογλου συγκεκροτημένη, εὐμέθοδος καὶ προϊὼν γνώσεως καὶ μακρᾶς προσπαθείας εἶναι λίαν δξιόλογος.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΠΙΤΣΙΟΥ, *Κρίσιμες ὥρες*, [Ἀθῆναι 1973], σ. 1 - 243.

Ὁ Πανταζῆς Τερλεξῆς, ὅταν ἔγραφε τὸ βιβλίον του *Διπλωματία καὶ πολιτικὴ τοῦ Κυπριακοῦ*. Ἀνατομία ἐνὸς λάθους, Ἀθῆναι 1971, διεπίστωνε (σ. 21) ὅτι ἡ ἀντικειμενικὴ ἔκθεσις πασῶν τῶν πτυχῶν τοῦ Κυπριακοῦ προβλήματος περιορίζεται σημαντικῶς ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως ἀρκετῶν θετικῶν πληροφοριῶν διὰ τὰ διατρέξαντα καθ' ἃ ἔτη τοῦτο ἀπασχόλησεν.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης τὸ βιβλίον τοῦ κ. Δ. Μπίτσιου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρηκολούθησε τὸ Κυπριακὸν ἀπὸ διαφόρων ὑπευθύνων διπλωματικῶν θέσεων καὶ ἐχειρίσθη ἀνατεθείσας εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀποστολάς, ἀποτελεῖ ὀξιόλογον συμβολήν. Ἐχει τὴν ἀξίαν τοῦ ἀπομνημονεύματος, τὸ ὁποῖον ὁ ἱστορικὸς τῆς πολιτικῆς ἢ διπλωματικῆς ἱστορίας θὰ χρησιμοποιήσῃ εἰς τὸ μέλλον, ὅταν τὸ Κυπριακὸν ὡς πρόβλημα θὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ἱστορίαν. Τὰ ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ἀπομνημονεύματα τοῦ σ. καλύπτουν κυρίως τὰ ἔτη 1958 - 1965, ὅτε οὗτος, προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ περισσότερον, παρηκολούθει τοῦτο ἐκ πλέον ὑπευθύνου θέσεως καὶ δὴ καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1961 - 1965, ὅτε ἦτο Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, καὶ ἐξιστορεῖ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἔζησεν ὅχι ὡς ἁπλοῦς θεατῆς, ἀλλ' ὑποστηρίζων τὴν ἑλληνικὴν ἄποψιν,

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο διαφαίνονται τὰ ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς λάθη (Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ Ἑλληνοκυπρίων) ἰδίᾳ κατὰ τὴν πρώτην φάσιν τοῦ Κυπριακοῦ, ὅτε καὶ ἐπιστεύθη ὅτι ἐφ' ὅσον ἱστορικῶς, ἠθικῶς καὶ νομικῶς τὸ δίκαιον εὐρίσκετο μὲ τὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων τὸ ζήτημα ἠδύνατο νὰ τεθῇ πρὸς ἐπίλυσιν ἐπιλεγομένης ὑπὸ τὴν πίεσιν καὶ τῆς κοινῆς γνώμης τῆς δυναμικῆς στάσεως, χωρὶς νὰ σταθμισθοῦν, ὅσον ἔπρεπε, αἱ πιθαναὶ διπλωματικαὶ περιπλοκαὶ αὐτοῦ. Διατρέχων τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου ὁ ἀναγνώστης διακρίνει τὴν ἱκανήν, ἂν καὶ παλαιᾶς σχολῆς, διπλωματίαν τῶν Ἀγγλῶν, τὴν διὰ παντὸς τρόπου προσπάθειαν τῶν Τούρκων νὰ ἐπωφεληθοῦν, τὴν εὐνοοῦσαν Ἀγγλοὺς καὶ Τούρκους στάσιν τῶν Η.Π.Α., τὸν ρόλον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τῶν ἀδεσμεύτων χωρῶν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Ο.Η.Ε. νὰ ἐπιλύσῃ τὸ πρόβλημα συμφώνως πρὸς τὰς διατυπωμένας εἰς τὸν καταστατικὸν αὐτοῦ χάρτην ἀρχάς. Παρακολουθοῦντες τὰς τουρκικὰς ἐνεργείας διαπιστώνομεν πόσον αὐταὶ ἔβλαψαν καὶ τὸ συμφέρον τῆς τουρκικῆς κοινότητος Κύπρου καὶ τὰς ἑλληνοτουρκικὰς σχέσεις, ἔβλαψαν ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει τὴν ἰδίαν τὴν Τουρκίαν, ἡ ὁποία μεταθέτουσα τὸ πρόβλημά της ἀπὸ ἐσωτερικὸν εἰς ἐξωτερικόν, σπαταλᾷ δυνάμεις καὶ χρόνον διὰ τὸ δεύτερον καθιστῶσα οὕτω ὀξύτερον τὸ πρῶτον. Ἀκολουθεῖ δηλαδὴ τακτικὴν παλαιὰν καὶ ἀγνοῶν δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ ἔθνη προσοδεύουν διὰ τῆς ἐπιλύσεως τῶν ἐσωτερικῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν των προβλημάτων καὶ διὰ τῆς κατακτήσεως οὐχὶ ἑδαφῶν, ἀλλὰ τῶν ἀγορῶν.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ὁ κ. Μπίτσιος μὲ θέρμην ἐκθέτει τὴν ἰδικήν του ἄποψιν, τὴν ἑλληνικὴν ἄποψιν, καὶ στιγμὰς ἀπὸ τὴν προσωπικὴν του ἀγωνίαν κατὰ τὴν ἀντιμετώπισιν κρισίμων φάσεων τοῦ Κυπριακοῦ. Ἀπευθύνεται τόσον εἰς τὸν ἀπλοῦν ἀναγνώστην, ὅσον καὶ εἰς τὸν εἰδικὸν μελετητὴν τοῦ Κυπριακοῦ καὶ ἔχει τὸ χάρισμα τῆς ἀνέτου ἀφηγήσεως.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Β. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ, Ἡ Κεντρικὴ καὶ Δυτικὴ Μακεδονία κατὰ τὸν Ἑβλιγιὰ Τσελεμπή (Εἰσαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια) < Δημοσιεύματα τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, 39 >, Θεσσαλονίκη 1973, σ. θ' - ιη' + 1-464 + 1 χάρτης + παράρτημα χειρογράφων καὶ ἐκδεδομένου κειμένου ἐν φωτοτυπίᾳ.

Τὸ δεκάτομον *Seyahatnâme* τοῦ Τούρκου περιηγητοῦ Ἑβλιᾶ Τσελεμπή (1611 - 1684;) ἔχει γίνεи ἀπὸ τινων δεκαετηρίδων ἀντικείμενον μελέτης ἐκ μέρους ἐπιστημόνων πολλῶν ἐθνῶν, παρὰ δὲ τὰς ἀνακριβεῖας αὐτοῦ, περιέχει πλείστας ὄσας γεωγραφικὰς, ἀρχαιολογικὰς, ἐθνολογικὰς

καὶ ἱστορικὰς εἰδήσεις ἐνίοτε πολυτιμοτάτας διὰ τὸν μελετητὴν τοῦ 17ου αἰῶνος. Μέρος τοῦ ἔργου — σελίδες τοῦ 5ου βιβλίου καὶ σχεδὸν ὁλόκληρον τὸ 8ον — ἀναφέρεται εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑβλιᾶ περιηγήθη τὸ 1661 καὶ κυρίως κατὰ τὰ ἔτη 1668 - 1671. Τὴν ἀξίαν τῆς πηγῆς ταύτης διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Τουρκοκρατίας εἶχον ἀντιληφθῆ καὶ Ἕλληνες μελετηταὶ παλαιότερον, ἢ ἑλλειψίς ὅμως προηγμένων τουρκολογικῶν σπουδῶν εἰς τὴν χώραν μας δὲν ἐπέτρεψε κατὰ κανόνα τὴν ἐπιστημονικὴν μετάφρασιν καὶ ὑπομνηματισμὸν τοῦ ἔργου.

Διὰ τοῦτο ἡ ἀνωτέρω διατριβὴ ἐπὶ διδακτορίᾳ τοῦ κ. Β. Δημητριάδη, ἡ ὁποία ἔχει ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἀδυναμίας, ἀποτελεῖ ἐργασίαν ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Ὁ σ., φιλόλογος μὲ εἰδικὰς σπουδὰς Τουρκολογίας εἰς Ἀγγλίαν, εἰργάσθη ἐπὶ μακρὸν διὰ τὴν μετάφρασιν καὶ τὸν ὑπομνηματισμὸν τῶν κεφαλαίων τοῦ Ἑβλιᾶ Τσελεμπῆ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν Κεντρικὴν καὶ Δυτικὴν Μακεδονίαν. Διαπιστώσας μάλιστα ὅτι ἡ εἰς παλαιὰν τουρκικὴν ἔκδοσις τοῦ Τούρκου περιηγητοῦ δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένη σφαλμάτων—ιδίᾳ τοῦ 5ου βιβλίου—ἔλαβεν ὑπ' ὄψει του καὶ τὴν χειρόγραφον παράδοσιν, ὅπερ ἀπὸ πλευρᾶς μεθόδου καὶ εὐσυνειδησίας ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῇ. Βεβαίως ὁ σ. δὲν προβαίνει εἰς νέαν κριτικὴν ἔκδοσιν τοῦ τουρκικοῦ κειμένου, χαρακτηρίζων ὁ ἴδιος τὴν ἐργασίαν του ὡς ἱστοριογεωγραφικὴν καὶ ὄχι φιλολογικὴν τουρκολογικὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς δημοσιευομένης μεταφράσεως ἡ φιλολογικὴ τῆς ἀξίας δὲν εἶναι μικρά. Τὰ ἀναφύμενα μεταφραστικὰ προβλήματα — καὶ ταῦτα δὲν εἶναι ὀλίγα εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἑβλιᾶ — ὁ σ. δὲν τὰ παρακάμπτει, ἀντιθέτως προσπαθεῖ εἰς αὐτὰ νὰ δίδῃ ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν, ἐνῶ κατὰ τὴν πορείαν τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ ὅλικοῦ του ἐπεσκέφθη καὶ διαφόρους πόλεις τῆς Μακεδονίας διὰ νὰ συγκεντρώσῃ ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὰ μνημεῖα τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας. Κύριον μέρος τῆς ἐργασίας τοῦ σ. εἶναι ἡ μετάφρασις καὶ τὰ ἐκτεταμένα σχόλια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐλέγχει τὴν ἀξιοπιστίαν τῶν πληροφοριῶν τοῦ Ἑβλιᾶ διασταυρώνων ταύτας μετ' ἄλλων πηγῶν καὶ παρέχει εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν ἀνεσιν νὰ παρακολουθήσῃ τὸ κείμενον διὰ μέσου ὄρων, προσώπων καὶ γεγονότων ἐλάχιστα γνωστῶν.

Εἰς τὴν εὐρείαν εἰσαγωγὴν τοῦ βιβλίου (σ. 1 - 64) ὁ σ. ἀσχολεῖται ἐν ἀρχῇ μὲ βιογραφικὰ τοῦ Ἑβλιᾶ, σημειῶν καὶ τὰς χώρας τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθη καὶ περιέγραψεν ὁ περιηγητὴς εἰς τὸ ἔργον του, ὡς καὶ λεπτομερῶς τὰς κινήσεις του εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον (σ. 1 - 8). Ἐν συνεχείᾳ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς βιβλιογραφίας ἀναφέρεται εἰς τὰς γραπτὰς πηγὰς τοῦ Ἑβλιᾶ προάγων ὁπωσδήποτε τὴν ἔρευναν μὲ βάσιν τὸ μεταφραζόμενον μέρος. Εἰς τὰς σ. 15 - 17 ὁ σ. ἐξετάζει τὰς συνήθως παροδόξους ἐτυμολογίας ὀνομάτων πόλεων τοῦ Ἑβλιᾶ καὶ εἰς τὰς σ. 17 - 28 προ-

βαίνει εις πολὺ ἐνδιαφερούσας παρατηρήσεις ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς εἰδήσεις τοῦ περιηγητοῦ διὰ τὴν τουρκικὴν κατάκτησιν πόλεων τῆς Μακεδονίας. Τὸ κεφάλαιον «Διοικητικὴ διαίρεση» (σ. 28 - 32) ἀναφέρεται εἰς τὰ τῆς διοικητικῆς ὁργανώσεως τῶν ἐξεταζομένων περιοχῶν, ἐνῶ τὸ ἐπόμενον «Τοπικὴ διοίκηση» (σ. 33 - 39) εἰς τὰς ἀρμοδιότητας τῶν ἀσκούντων μικρὰ ὑπουργήματα λειτουργῶν ἢ ὑπαλλήλων τοῦ Ὄθωμανικοῦ κράτους, διὰ τина ἐκ τῶν ὁποίων ἡ συμβολὴ τοῦ σ. εἶναι πολὺ χρήσιμος.

Τὸ καλύπτον τὰς σ. 39 - 45 κεφάλαιον ἐπιγράφεται : «Ὁ πληθυσμὸς καὶ ἡ σύνθεσί του». Ὁ Ἑβλιᾶ εἰς τὸ ἔργον του δίδει συχνὰ ἀριθμοὺς σχετικoὺς μὲ τὸν πληθυσμόν, οἱ ὁποῖοι ὅμως μετὰ μεγάλῃς ἐπιφυλάξεως εἶναι δυνατόν νὰ γίνουν δεκτοί, ἀλλ' ὁ σ. κατόπιν ἐπιτυχoῦς ἀναλύσεως αὐτῶν ἐξάγει ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα, ἰδίᾳ διὰ τὴν ἐθνολογικὴν σύνθεσιν τῶν ἐξεταζομένων περιοχῶν. Ἀναλόγου ἐνδιαφέροντος εἶναι καὶ τὸ ἀκολουθοῦν εἰς τὰς σ. 45 - 47 κεφάλαιον : «Οἱ γλωσσικὲς παρατηρήσεις τοῦ Ἑβλιγιά».

Εἰς τὰς σ. 47 - 51 συγκεντρώνονται πολῦτιμοι, καίτοι ἐλλιπεῖς, εἰδήσεις τοῦ Ἑβλιᾶ περὶ τὴν ἐμπορικὴν δραστηριότητα καὶ τὰ γεωργικὰ καὶ βιοτεχνικὰ προϊόντα τῶν περιοχῶν, ἐνῶ ἀπὸ τὰς σ. 51 - 53 («Ἡ ἀσφάλεια στὴν ὑπαιθρο») προκύπτει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ διενέργεια τοῦ ἐμπορίου καὶ αἱ μετακινήσεις τὴν ἐβδόμην δεκαετηρίδα τοῦ 17ου αἰ. ἀπὸ περιοχῆς εἰς περιοχὴν ἔνεκα τῆς παρουσίας ληστῶν καὶ ἀνταρτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνήργουν ἐπιδρομὰς, ἦσαν δυσχερεῖς καὶ ἐπικίνδυνοι. Σχετικὸν εἶναι καὶ τὸ ἄλλο κεφάλαιον («Μπάμπο ἢ Πάνο;», σ. 54 - 61), εἰς τὸ ὁποῖον ὁ σ. ταυτίζει τὸν ἀρχηγὸν πολυαριθμοῦ ἀνταρτικοῦ σώματος μνημονευομένου ὑπὸ τοῦ Ἑβλιᾶ μὲ τὸν Πάνον Μεϊντάνην, κλέφτην καὶ ἀρματολὸν δράσαντα ἀπὸ τοῦ 1660 - 1700. Εἰς τὸ τέλος τῆς εἰσαγωγῆς ἐξετάζεται ἐν ἐπιμέτρῳ (σ. 62 - 64) τὸ ἔτυμον τῆς πόλεως Γενιτσά. Ὁ σ., ἀφοῦ παραθέτει παλαιότερας ἐτυμολογίας, ὑποστηρίζει πειστικώτατα ὅτι ἡ λέξις εἶναι τουρκικὴ, Yenice, σημαίνουσα «νέος τόπος».

Τὸ βιβλίον ὀλοκληρῶνεται μὲ τὴν συγκεντρωτικὴν ἀλφαβητικὴν παράθεσιν καὶ διευκρίνισιν τῶν ἀπαντωμένων εἰς τὸ μεταφροζόμενον κείμενον ὄρων, οἱ ὁποῖοι διεξοδικώτερον εἶχον ἀπασχολήσει τὸν σ. εἰς τὰς ὑποσελίδους σημειώσεις τῆς μεταφράσεως, μὲ παράθεσιν βιβλιογραφίας καὶ εὑρετηρίων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων.

Πρὸ τῆς μεγάλῃς προσφορᾶς τοῦ σ. αἱ παρατηρήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν, εἶναι πράγματι ἐλάχισται καὶ οὐδόλως βεβαίως πρόκειται νὰ μειώσουν τὴν ἀξίαν τῆς σημαντικωτάτης ταύτης ἐργασίας :

σ. 29 καὶ 78 - 79 : «Ὅταν ὁ Ἑβλιᾶ λέγῃ (σ. 78 - 79) ὅτι τὰ Σκόπια, «σύμφωνα μὲ τὸν σουλτανικὸ νόμο, εἶναι χάσι τοῦ πασᾶ μὲ 240.000 ἄσπρα», δὲν σημαίνει, ὥς σημειώνει ὁ σ., ὅτι «μέρος τῶν εἰσοδημάτων του ἀνῆκε στὸν

μπεηλέρμπεη τῆς Ρούμελης», ἀλλ' ὅπως ὀρθῶς παραδίδει ὁ Kâtip Celebi (ἡ πληροφορία παρέχεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ σ., αὐτόθι) ἦτο χάσι τοῦ μπέη, δηλαδή τοῦ σαντζάκμπεη διοικητοῦ τοῦ σαντζακίου Σκοπίων. 240.000 ἄσπρων θὰ ἦτο τὸ χάσι τοῦ σαντζάκμπεη Σκοπίων συμφώνως πρὸς κάποιον kanunname τοῦ 16ου αἰ., τὸν ὁποῖον ἐμμέσως ἐγνώριζον καὶ ὁ Kâtip Celebi (ἡ Χατζῆ Κάλφα) καὶ ὁ Ἑβλιᾶ. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸν 16ον αἰ. τὸ χάσι ἐνὸς σαντζάκμπεη ἐκυμαίνετο ἀπὸ 200.000 - 600.000 ἄσπρων, ἐνῶ τοῦ πασᾶ δ/τοῦ σαντζακίου ἦτο μεγαλύτερον, ὅχι κατὰ πολὺ, τῶν 600.000 ἄσπρων καὶ τοῦ μπεηλέρμπεη τῆς Ρούμελης 1.100.000.

Εἰς μερικὰς ἐπίσης παρανοήσεις ὁδηγεῖ καὶ ἡ ἐλλιπὴς περιγραφή τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ βοεβόδα. Ἀπὸ τοῦ 17ου αἰ., ὅτε καὶ ἐν χρήσει ὁ ὅρος, ὁ βοεβόδας εἶναι ὁ μισθωτὴς ἢ ὑπομισθωτὴς τῶν κυριωτέρων προσόδων (συνήθως τῆς δεκάτης) δημοσίων ἢ σουλτανικῶν γαιῶν ἢ πληρεξουσίου ἢ μισθωτῆς τῶν παραχωρουμένων εἰς πασᾶν ἢ ἄλλον ἀξιωματοῦχον, ἢ ἐκπρόσωπος ἢ μισθωτὴς τῶν βακουφίων· ἅπασαι αἱ πρόσοδοι αὐταὶ προέρχονται ἀπὸ ἑνα καζᾶν, τὸν ὁποῖον καὶ διοικεῖ.

Κατὰ ταῦτα ὁ ἐδρεύων εἰς Στρώμνιτσαν βοεβόδας δὲν «ἀντιπροσώπευε ἀσφαλῶς τὸν σαντζάκμπεην» (σ. 30 καὶ 336), οὔτε ὁ ἐδρεύων εἰς τὴν κωμόπολιν Ράντοβιτς βοεβόδας ἦτο «ὁ βοεβόδας του» (δηλ. τοῦ πασᾶ τοῦ Κιουστεντίλ), ὡς μεταφράζει ὁ σ. (σ. 319), ἀλλ' ὁ βοεβόδας τῆς (ὁ ἐδρεύων δηλ. ἐν τῇ κωμοπόλει). Οὔτε (σ. 30, πρβλ. καὶ 323, 353, 357) «καὶ τὸ Βαλάντοβο, καθὼς καὶ τὸ Μελένικο καὶ ἡ Βέτρινα πρέπει νὰ ἀνῆκαν στὸν σαντζάκ μπέη τοῦ Κιουστεντίλ, ἀφοῦ ὑπῆρχε βοεβόδας σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τίς πόλεις αὐτές». Οὔτε ἡ παρουσία βοεβόδα εἰς Βέτριναν «σημαίνει ὅτι στὴν πόλιν ὑπῆρχε χάσι κάποιου πασᾶ» (σ. 356). Οὔτε ἡ παρουσία Τούρκων προκρίτων (σ. 35) εἰς τὴν ἔδραν ἐνὸς καζᾶ ἀποκλείει τὸν βοεβόδαν, ὁ ὁποῖος ἔστω καὶ ἂν ὁ Ἑβλιᾶ λησμονῇ νὰ τὸν ἀναφέρῃ, ὑπάρχει ὡς ὄργανον τῆς κρατικῆς διοικήσεως μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεργάζονται οἱ Τούρκοι πρόκριτοι—καὶ οἱ χριστιανοί—ἢ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἰσχυροί, περιορίζουν τὴν ἐξουσίαν του.

Συναφὲς πρὸς τὰ ἀνωτέρω καὶ τοῦτο : Ὁ σ. λέγει (σ. 37) ὅτι εἰς Σκόπια καὶ Ἀχρίδα «δὲν ἀναφέρεται ἡ παρουσία βοεβόδα, γιατί τὴ διοίκηση τὴν ἀσκοῦσε ὁ ἴδιος ὁ σαντζάκ μπέης». Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι ὀρθόν : Ἡ πρωτεύουσα τοῦ σαντζακίου εἶναι ταυτοχρόνως καὶ πρωτεύουσα καζᾶ. Τὴν διοίκησιν τοῦ πρώτου ἔχει σαντζάκμπεης ἢ πασᾶς, τοῦ δευτέρου βοεβόδας. Ἀμφιβάλλομεν ἐπίσης ἂν παραλλήλως πρὸς τὸν βοεβόδαν ὑφίσταται καὶ «βοεβόδας τῆς πόλης» (σ. 37-38) ὡς διάφορον ἀξίωμα, διὸ ὀρθῶς ὁ σ. ἀποφεύγει εἰς τὴν ἀλφαβητικὴν παράθεσιν τῶν ὄρων (σ. 361-377) νὰ ὀμιλήσῃ περὶ *sehir voyvodasi*.

σ. 30 καὶ 246 : Ὁ κ. Δημητριάδης στηριζόμενος εἰς τὸν Ἑβλιᾶ καὶ εἰς

τουρκικὸν κατάστιχον τῶν ἐτῶν 1838 - 1840 ὁρθῶς λέγει ὅτι ἡ ὑπαγομένη εἰς τὸν καζᾶν Βεροίας Νάουσα ἦτο βακούφιον. Δὲν συμφωνοῦμεν ὁμῶς μετὰ τὰς ἀκολουθούσους φράσεις : «Δὲν γνωρίζουμε πότε ἐγινε χάσι τῆς βαλιντὲ σουλτάνας» καὶ «ἀντιπρόσωπός της στὴν πόλη (βοεβόδας) ἦταν συνήθως ἓνας μποσταντζῆς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, τὸν ὁποῖον διώριζε ὁ kizlar ağası». Ἄλλὰ : 1) Ὁ Leake (Travels, τ. 3, σ. 286), ἐξ οὗ ἀντλεῖ ὁ σ., δὲν ἀναφέρει βαλιντὲ σουλτάναν, ἀλλ' ἀπλῶς σουλτάναν. 2) Πόθεν τεκμαίρεται, ἀφοῦ μάλιστα ἡ Νάουσα δὲν ἦτο πρωτεύουσα καζᾶ, ὅτι ὁ ἐκ Κων/λεως ἀποστελλόμενος ἦτο βοεβόδας ; 3) Ἀφοῦ ὁ Ἑβλιᾶ καὶ κατάστιχον ρητῶς μαρτυροῦν ὅτι ἡ Νάουσα ἦτο βακούφιον καὶ ὁ Rouqueville (Voyage de la Grèce, τ. 3, σ. 95) ὅτι ἐτέλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κισλάρ ἀγᾶ, διαχειριστοῦ τῶν βακουφίων, ἀναμφιβόλως ὁ Leake σφάλει : Ἡ Νάουσα δὲν ἦτο χάσι, ἀλλὰ βακούφιον· ἐξ ἄλλου, ἂν ἦτο χάσι τῆς βαλιντὲ σουλτάνας, ὁ ἐκπρόσωπος ἢ μισθωτὴς τῶν προσόδων θὰ διωρίζετο ὑπὸ τοῦ βαλιντὲ κετχουντασί καὶ ὄχι ὑπὸ τοῦ κισλάρ ἀγᾶ.

Ἐπίσης ὁ σ. θὰ ἤλεγχε ἀνακριβείας τοῦ Ἑβλιᾶ ἢ θὰ συνεπλήρωνεν εὐστόχως παραλείψεις του, ἐὰν εἰς ἀρκετὰς περιπτώσεις ἐχρησιμοποίει τὸν Χατζῆ Κάλφα (Hadschi Chalfa, Rumeli und Bosna, μετάφρ. J. von Hammer, Wien 1812) γράψαντα περὶ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰ., ὀλίγα δηλ. ἔτη πρὸ τοῦ Ἑβλιᾶ, τὸν ὁποῖον βεβαίως ὁ σ. δὲν ἀγνοεῖ (βλ. βιβλιογραφίαν, σ. 382 καὶ ἀλλαχοῦ). Οὕτω τὸ σαντζάκιον Σκοπίων δὲν θὰ ἐδέχετο ὅτι ἔχει 46 καζάδες (σ. 32), ἀλλὰ μόνον 4 (Hadschi Chalfa, ἐνθ' ἂν., σ. 95 - 96), ἂν καὶ ὁ Ἑβλιᾶ ἄλλο τι λέγει : ὅτι οἱ 46 καζάδες ἦσαν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐδρενοντος εἰς Σκόπια μολᾶ, ἦτοι καζάδες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ σαντζακίου ὑπαγόμενοι δικαστικῶς — οὐχὶ διοικητικῶς — εἰς αὐτόν.

Τὸ βοεβοδαλίκιον, ἦτοι ὁ καζᾶς (ὄχι ὁρθή, νομίζομεν, ἢ ἀπόδοσις τοῦ ὅρου voyvodalik διὰ τοῦ «ἔδρα τοῦ βοεβόδα», σ. 139) Περλεπὲ δὲν ἠπῆγετο τὸν 17ον αἰ. εἰς τὸ σαντζάκιον τοῦ πασᾶ, ἀλλὰ τῶν Σκοπίων (Hadschi Ghalfa, ἐνθ. ἂν., σ. 96). Ἡ δὲ Φλώρινα (σ. 161) εἰς τοὺς γνωστοὺς καταλόγους σαντζακίων οὐδόλως ἀναφέρεται· ὁ Χατζῆ Κάλφα (ἐνθ' ἂν., σ. 97) λέγει ὅτι ἦτο καζᾶς τοῦ σαντζακίου τοῦ πασᾶ. Καὶ ὁ καζᾶς Καστοριάς (σ. 164), μόλις τὸ 1864 ὑπῆχθη εἰς τὸ σαντζάκιον Κορυτσᾶς· τὸν 17ον αἰ. ἀνῆκεν, ὥς καὶ οἱ Τζουμᾶ Παζάρ (σ. 176) καὶ Σαρί Γκιόλ (σ. 197) εἰς τὸ σαντζάκιον τοῦ πασᾶ (Hadschi Chalfa, ἐνθ' ἂν., σ. 97 - 99).

Ὁ Ἑβλιᾶ λέγει διὰ τὸ σαντζάκιον τῆς Ἀχρίδος (σ. 289) : «Ὅλοι οἱ ναχιγιέδες της εἶναι τρεῖς· ἓνας εἶναι τῆς Στρούγκας, ἓνας τῆς Πέσνας καὶ ἓνας τῆς Ἀχρίδας. Δὲν ἔχει ἄλλους ναχιγιέδες. Ὅλο τὸ σαντζάκι ἔχει 140 [...] χωριά». Καὶ ὁ σ. σχολιάζει : «Κατὰ τὸν 19ο αἰ. ὁ ναχιγιὲς τῆς

Ἀχρίδας εἶχε ἐξήντα χωριά, τῆς Στρούγκας πενήντα καὶ τῆς Ρέσνας 31. Ὁ ἀριθμὸς ἐπομένως τῶν 140 χωριῶν, ποὺ δίδει ὁ Ἑβλιγιὰ γὰρ ὁλόκληρο τὸ σαντζάκι, εἶναι σωστός». Καὶ ὁμως δὲν εἶναι σωστός. 140 χωριά εἶχεν ὁ καζᾶς Ἀχρίδος καὶ ὄχι τὸ σαντζάκιον Ἀχρίδος, τὸ ὁποῖον τὸν 17ον αἰ. ὑποδιαιρεῖται εἰς 11 καζάδες (Hadschi Chalfa, ἐνθ' ἂν., σ. 140-142), ἄρα καὶ πολλαπλάσια τῶν 140 χωρία.

Ἄλλης φύσεως παρατήρησις εἶναι ἡ ἀκόλουθος : Ὁ σ. λέγει εἰς τὰς σ. 143-144 : «Ὁ Ἑβλιγιὰ ἀφήνει κενὸ τὸ ὄνομα τοῦ σαντζακίου στὸ ὁποῖο ἀνῆκε τὸ Μοναστήρι, γιατί αὐτὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἀποτελοῦσε ἔδρα σαντζάκ μπέη, ἀλλὰ χάσι τῆς Fatmé, κόρης τοῦ σουλτάνου Ἀχμέτ Α'». Ἀλλὰ τὸ Μοναστήρι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἦτο ὄχι ἀπλῶς ἔδρα σαντζακίου, ἀλλ' ἐναλλακτικῶς μετὰ τῆς Σόφιας—οὐδέποτε ὁμως, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, καὶ μετὰ τῆς Ἀδριανουπόλεως (σ. 76)—πρωτεύουσα τοῦ ἐγιαλετίου τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ σαντζακίου τοῦ πασᾶ, ὡς ἐλέγτο τὸ πρῶτον σαντζάκιον ἐκάστου ἐγιαλετίου. Τοῦτο ὁμως οὐδὲν ἐμποδίζει πρόσοδοι τοῦ Μοναστηρίου — ἴσως ὀρθότερον τοῦ καζᾶ Μοναστηρίου — νὰ εἶναι χάσι τῆς Φατμέ σουλτάνας, δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ γίνεται σύγχυσις διοικητικῆς ὁργανώσεως καὶ διαθέσεως προσόδων περιοχῆς τινος.

σ. 77 : Τὰ ἐγιαλέτια ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ τὰ βιλαέτια ὄχι ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰ., ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1864, ὅτε ἐγένετο εὐρεῖα διοικητικὴ ἀναδιοργάνωσις τοῦ Ὄθωμανικοῦ κράτους.

σ. 76, 77, 91 : Ὁ διοικητὴς σαντζακίου, σαντζάκμπεης παλαιότερον, πασᾶς ἢ βεζίρης ἢ καὶ βαλῆς ἀκόμη κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας, οὐδέποτε, νομίζομεν, ὠνομάσθη μουτεσαρίφης πρὸς δῆλωση τοῦ διοικητικοῦ τοῦ ἀξιώματος, ἀλλὰ—καὶ ὄχι μόνον αὐτὸς—πρὸς τὴν ιδιότητά του τοῦ μισθωτοῦ προσόδων. Κατὰ ταῦτα καὶ τὰ ἀκόλουθα : Λέγει ὁ Ἑβλιᾶ (σ. 269) : «Ὅταν ὁ μακαρίτης Μπέικο Πασᾶς ἦταν μουτεσαρίφης στὸ ἐγιαλέτι τῆς Ρούμελης τοῦ ἀνέθεσαν τὴν ἐκστρατεία...». Καὶ ὁ σ. σημειώνει (σ. 270) : «μουτεσαρίφης, δηλ. σαντζάκ μπέης, χωρὶς [ὁ Ἑβλιᾶ] νὰ καθορίζῃ ποῖο ἦταν τὸ σαντζάκι του». Ἀλλὰ, νομίζομεν, τὰ ὅσα λέγει ὁ Ἑβλιᾶ ἐπιτρέπουν νὰ συναγάγωμεν ὅτι ὁ Μπέικο πασᾶς ἦτο διοικητὴς τοῦ ἐγιαλετίου τῆς Ρούμελης καὶ μουτεσαρίφης (μισθωτῆς) τῶν προσόδων προφανῶς τοῦ σαντζακίου τοῦ πασᾶ. Ἐξ ἄλλου εὐλογον εἶναι ἡ ἐκστρατεία νὰ ἀνετέθη εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ ἐγιαλετίου (νὰ ὠρίσθη δηλαδὴ σερασκέρης· ἀρχιστράτηγος) παρὰ εἰς ἓνα οἰονδήποτε πασᾶν.

σ. 176-184 : Εἰς τὸ ἄνω περιθώριον ὅλων αὐτῶν τῶν σελίδων (κεφάλαιον V τῆς μεταφράσεως) ὁ σ. γράφει : «Οἱ καζάδες τῆς Καστοριᾶς». Ἡ Καστοριὰ ὁμως μετὰ τῶν πέριξ χωρίων ἀπετέλει ἓνα μόνον καζᾶν μὴ ὑποδιαιρούμενον εἰς ἄλλους καζάδες.

Παρὰ τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις τὸ μνημονευθὲν ὀγκῶδες βιβλίον

τοῦ κ. Β. Δημητριάδη ἀποτελεῖ ἔργον λίαν ἀξιόλογον. Ἡ εὐστοχος μετάφρασις ἐπὶ τῇ βάσει ὄχι μόνον τοῦ ἐκδεδομένου κειμένου, ἀλλὰ καὶ τῶν χειρογράφων, ὁ πυκνὸς ὑπομνηματισμὸς, ἡ διευκρίνισις τοσοῦτων τουρκικῶν ὄρων, ἡ ἐπιτυχὴς ταύτισις πολλῶν τοπωνυμίων, ἡ χρησιμοποιοῦσις εἰδικῆς βιβλιογραφίας ἐν πολλοῖς ἀπροσίτου εἰς τὸν Ἑλληνα ἐρευνητὴν καθιστοῦν τὴν ἐργασίαν ταύτην βασικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις εἰς τὸ μέλλον θὰ προσφεύγουν οἱ μελετηταί. Ὁ γράφων ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς της πολλὰ ἐδιδάχθη. Ἀναμφισβητήτως τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ κ. Δημητριάδη εἶναι ἡ καλυτέρα ἐργασία, ἐξ ὧσων ἐξεπονήθησαν τουλάχιστον ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ πολυτιμοτάτου περιηγητικοῦ κειμένου τοῦ Ἑβλιά Τσελεμπή, προδίδουσα προηγμένην γνῶσιν τῆς παλαιᾶς τουρκικῆς γλώσσης καὶ ἐπιστημονικὴν συγκρότησιν οὗ τὴν τυχοῦσαν.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Manlio Cortelazzo, L'influsso linguistico greco a Venezia [=«Linguistica», Collezione di monografie originali o tradotte di linguistica generale, speciale ed applicata diretta da Carlo Tagliavini, 2], Casa Editrice Prof. Riccardo Patron, Bologna 1970, σσ. LXVIII + 383, L. 6000.

Ἡ ἀμοιβαία γλωσσικὴ ἐπίδραση ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες καὶ στοὺς λαοὺς τῆς Ἰταλικῆς Χερσονήσου εἶναι φαινόμενο πού οἱ ἀρχές του ἀνάγονται στὴν ἀρχαιότητα. Οἱ ἱστορικὲς τύχες ἔφεραν ἐνωρὶς σὲ ἄμηση καὶ συνεχῇ ἐπαφὴ τοὺς λαοὺς αὐτοὺς μὲ φυσικὸ ἐπακόλουθο τὸν ἀμοιβαῖο δανεισμὸ γλωσσικῶν στοιχείων. Μιὰ σημαντικώτατη πλευρὰ τοῦ ζητήματος, τὴν ἐπίδραση τῆς ἑλληνικῆς στὴ γλῶσσα τῶν Βενετῶν, ἐξετάζει ὁ καθηγητὴς Manlio Cortelazzo¹. Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου του — «Ἡ ἑλληνικὴ γλωσσικὴ ἐπίδραση στὴ Βενετία» — φανερῶνει τὴ γωνία, ἀπ' ὅπου ὁ συγγραφέας βλέπει τὸ ἀντικείμενο τῆς μελέτης του, δηλαδὴ τὴν πρόθεσή του νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐπίδραση πού ἄσκησε ἡ ἑλληνικὴ ὄχι σὲ μία συγκεκριμένη διάλεκτο ἢ γλῶσσα ἀλλὰ στὴ γλωσσικὴ ἔκφραση τοῦ λαοῦ μιᾶς περιοχῆς. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ συγγραφέας δὲν περιορίζει τὴν ἐρευνά του ἀποκλειστικὰ στὸν χῶρο τῆς βενετικῆς διαλέκτου, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ στὸν χῶρο τῆς λατινικῆς, ἐφ' ὅσον βέβαια χρησιμοποιεῖται σὰν ἐκφραστικὸ μέσο ἀπὸ Βενετούς.

Τὸ βιβλίον περιέχει μιὰ ἐκτενέστατη «Εἰσαγωγή» (Introduzione,

1. Ὁ ἴδιος εἶχε καὶ ἄλλοτε ἀσχοληθῇ μὲ συναφὲς θέμα. Βλέπε **Manlio Cortelazzo**, I più antichi prestiti bizantini nel veneziano, «Rivista di Studi Bizantini e Neellenici», nuova serie, 2-3 (XII - XIII), 1965-1966, σσ. 181-183,

XI - LXVIII), ενώ το κύριο μέρος αποτελείται από δύο κεφάλαια, όπου καταχωρίζεται με αλφαβητική σειρά το γλωσσικό υλικό. Το πρώτο κεφάλαιο έχει τον τίτλο «Ένεργητικοί ελληνισμοί» (*Grecismi attivi*, σσ. 1 - 257) και το δεύτερο «Παθητικοί ελληνισμοί» (*Grecismi passivi*, σσ. 259 - 338). 'Ακολουθεί ή «Βιβλιογραφία» (*Bibliografia*, σσ. 339 - 368) και οι «Πίνακες» (*Indici*, σσ. 369 - 383): ο «Πίνακας ελληνικών λέξεων» (*Index Graecitatis*, σσ. 369 - 382) και ο «Γενικός πίνακας» (*Indice generale*, σελ. 383).

Η Εισαγωγή περιλαμβάνει τέσσερα κεφάλαια. Στο πρώτο (*L' espansione linguistica greca negli studi più recenti*, σσ. XI - XIV), ο συγγραφέας επιχειρεί μία αναδρομή στις νεώτερες μελέτες, που είδαν το φως σε διάφορες χώρες της Ευρώπης και που αναφέρονται στην εξάπλωση της ελληνικής γλώσσας στον ευρωπαϊκό χώρο, ενώ στο δεύτερο (*Valutazioni degli elementi greci in veneziano*, σσ. XV - XXI) προβαίνει σε μία επισκόπηση των κατά καιρούς αξιολογήσεων των ελληνικών στοιχείων, που υπάρχουν στη βενετική διάλεκτο. Όπως παρατηρεί ο συγγραφέας, οι παλαιότεροι μελετητές του φαινομένου συνήθιζαν να ανάγουν τα ελληνικά δάνεια της βενετικής σε ρίζες κλασικές φέρνοντας έτσι σε συσχέτιση τη βενετική με την αρχαία ελληνική, πράγμα ιστορικά απαράδεκτο, που οφειλόταν σε υπέρμετρο αρχαιοπρεπο ζήλο ανάλογο με τον ζήλο των χρονογράφων της Βενετίας. 'Ακόμη και φαινόμενα της γραμματικής και του συντακτικού έρμηνεύθηκαν σαν επιδράσεις της αρχαίας ελληνικής. Βενετοί συγγραφείς (A. Zeno, M. Foscarini, G. Zanetti) καθώς και ξένοι J. Armingaud, Ch. Diehl) έδέχθηκαν την επίδραση της ελληνικής στη βενετική, ενώ άλλοι την άρνήθηκαν (H. Kretschmayr, G. Rohlf). Ειδικές έργασίες πάνω στο θέμα αυτό συνέταξαν οι De Nardo και Μουστοξύδης. Ο Tommaseo πάλι αναγνώρισε σε εκφράσεις της βενετικής διαλέκτου συντακτικά χαρακτηριστικά που έχουν διαμορφωθεί στην ελληνική. Τέλος ο Boerio στο λεξικό του² έκανε κάποιες νύξεις για την ελληνική καταγωγή όρισμένων λέξεων. 'Αλλά, όπως συμπεραίνει ο συγγραφέας, «ή έλλειψη ενός γενικού ανακεφαλαιωτικού έργου δικαιολογεί λοιπόν αυτή τη συστηματική συλλογή των διαλεκτικών βενετικών λέξεων με βέβαιη ή αληθοφανή ελληνική καταγωγή».

Το τρίτο κεφάλαιο, «Ιστορία και στρωματογραφία των ελληνικών δανείων στη βενετική» (*Storia e stratificazione dei prestiti greci in veneziano*, σσ. XXI - XL), χωρίζεται σε πέντε υποκεφάλαια: τα τέσσερα πρώτα αντιστοιχούν στις περιόδους της βενετικής ιστορίας και

2. Giuseppe Boerio, *Dizionario del dialetto veneziano*, Terza edizione aumentata e corretta, aggiuntovi l'Indice italiano veneto, Venezia 1867.

ἐπιγράφονται α') «Μέχρι τῆ βυζαντινῆ κατάκτηση» (Fino alla conquista bizantina σσ. XXI - XXIV), β') «Ἡ ὑποτελία στὸ Βυζάντιο» (La soggezione a Bisanzio, σσ. XXIV - XXXII), γ) «Ἡ βενετικὴ ὑπερρχή» (La supremazia veneziana, σσ. XXXII - XXXV), δ') «Μετὰ τὴν πτώση τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453)» (Dopo la caduta di Costantinopoli (1453), σσ. XXXV - XXXIX), ἐνῶ τὸ πέμπτο περιέχει τὰ συμπεράσματα τοῦ συγγραφέα καὶ ἔχει ἀνάλογο τίτλο (Conclusione, σσ. XXXIX - XL). Οἱ σχέσεις τῶν Βενετῶν³ μὲ τοὺς Ἕλληνες χρονολογούνται ἀπὸ τὸν 5^ο π.Χ. αἰῶνα. Ὅπως δὲ ποτε οἱ πρόιμες αὐτὲς σχέσεις ἦταν ἀραιές, ἴσως ἔμμεσες, καὶ ὀφείλονταν στίς ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλήνων προσπάθειες νὰ ἀποικίσουν τίς ἀκτὲς τῆς βόρειας Ἀδριατικῆς, πού ὅμως ἀντίθετα μὲ τὴ νότια Ἀδριατικὴ δὲν ἐξελληνίσθηκε ὁλότελα. Μέχρι τὸν 5^ο μ.Χ. αἰῶνα δὲν ὑπῆρξε ἑλληνικὴ ἐδαφικὴ κυριαρχία, ἀλλὰ διεισδύση ἑλληνοφόνων, ἐμπόρων κυρίως, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Αἴγυπτο, ἢ τὴν Ἀσία, ἴσως ὅμως ἐκλατινισμένων. Ἡ βυζαντινὴ ἐποχὴ ἄφισε στὴ βενετικὴ περιοχὴ ἰσχυρὰ ἴχνη. Ἡ χώρα εὐρίσκεται ἀνάμεσα σὲ ἐστίες βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ· τὸ Grado στὰ βόρεια, τὴ Ραβέννα στὰ νότια, τὴν Ἰστρία καὶ τὴ Δαλματία στὰ ἀνατολικά. Συναλλασσόμενη μὲ τίς περιοχὲς αὐτὲς ἡ Βενετία δέχεται ἔμμεσα ἀπὸ ἐκεῖ τίς πρῶτες βυζαντινὲς ἐπιδράσεις. Ἀλλὰ ἡ ἐμπορικὴ κίνησις καὶ οἱ θρησκευτικὲς ἀποδημίαι (itineraria Hierosolymitana) θὰ φέρουν ἀργότερα σὲ ἄμεση ἐπαφὴ τοὺς Βενετοὺς μὲ τοὺς Ἕλληνες. Τὰ ἑλληνικὰ γλωσσικὰ δάνεια τῆς βενετικῆς κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ εἶναι σχετικὰ μὲ τὴν ἀλιεΐα, τὴ ναυτιλία καὶ τὴν ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν ἢ τοῦλάχιστο δὲν τὸ ἀποκλείουν οἱ φωνητικὲς προϋποθέσεις. Στὰ δάνεια αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν μερικὲς ἀκόμη λέξεις ἐνδεικτικὲς μιᾶς μέτριας καθημερινῆς ζωῆς (μαζὶ μὲ αὐτὲς καὶ λέξεις πού ἀναφέρονται στὴν οἰκοδομική). Μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους, τὸ 1204, ἡ Βενετία ἔγινε κέντρο ἐπεξεργασίας ἀνατολικῶν εἰδῶν (ὕφασματα, ἔργα τέχνης). Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο κατατάσσονται μὲ βάση τὴ χρονολογία τῶν ἐγγράφων ἑλληνισμοὶ πού ἀναφέρονται σὲ ἀντικείμενα καὶ πράξεις ἐμπορικῆς. Μετὰ τὴν πτώση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ 1453, πλήθην Ἑλλήνων συρρέουν στίς βενετικὲς κτήσεις τῆς Ἀνατολῆς καὶ στὴν ἴδια τὴ Βενετία, πού ἡ λαϊκὴ φαντασία τὴν παραβάλλει μὲ τὴ χαμένη Πόλη. Ἀπὸ καιρὸ εἶχε δημιουργηθῇ ἐκεῖ μία ἑλληνικὴ παροικία, πού ὁ πληθυσμὸς τῆς τῶρα ἀυξάνεται φθάνοντας τὸ 1580 τίς 30.000 (ὁ πληθυσμὸς ὁλόκληρης τῆς Βενετίας ὑπολογίζεται ὅτι στίς ἀρχὲς τοῦ 15^ο

3. Τὸ ὄνομα χρησιμοποιεῖται ἐδῶ μὲ τὴ σημασία πού εἶχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

αίωνα έφθανε τις 110.000). Η έλληνική γλώσσα εισάγεται τήν εποχή αυτή στη Βενετία από δύο γερά «κανάλια» ή αρχαία με τις εκδόσεις του Άλδου Μανούτιου, ή νέα στο στόμα των Έλλήνων ναυτικών, στρατιωτών, ύπηρετών, εμπόρων και άλλων τύπων, που θα εισαχθούν τον επόμενο αιώνα στη βενετική ποίηση και κωμωδία με τα σπασμένα βενετικά τους μπολιασμένα στο μητρικό ιδίωμα, πού, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας, «μόνο ένα κοινό σε συχνή καθημερινή επαφή με ένα λαϊκό πλήθος Έλλήνων μπορούσε να καταλάβη και να εκτιμήση μέσα στους κωμικούς τους άλλ' όχι περιφρονητικούς σκοπούς». Η παλαιότερη περίοδος της εισαγωγής των ελληνικών δανείων είχε χαρακτηρη τεχνικό - αριστοκρατικό, ή νεώτερη λαϊκό, αν όχι αγοραίο. Χαρακτηριστικοί είναι οι εκκλησιαστικοί δροι· ενώ οι παλαιότεροι άπηχούν την εδλάρεια, στους νεώτερους αντικαθρεφτίζεται ή αντίθεση ανάμεσα σε δύο αντίπαλες όμολογίες. Η τελευταία παράγραφος του ύποκεφαλαίου αναφέρεται στην επίδραση που άσκησε ή Έλληνική και στην αγοραία βενετική διάλεκτο (gergo). Μετά από αυτή την παρουσίαση του θέματος, ο συγγραφέας καταλήγει στα συμπεράσματά του, όπου ανάμεσα σε άλλες διαπιστώσεις τονίζει, ότι «ή ελληνική γλωσσική συμβολή στη βενετική κληρονομιά αντικαθρεφτίζει μία βαθειά πολιτιστική επίδραση».

Τό τέταρτο κεφάλαιο της εισαγωγής επιγράφεται «Γλωσσολογικομεθοδολογικές ένδείξεις» (Indicazioni linguistico - metodologiche, σσ. XLI - LXVIII) και χωρίζεται σε τρία ύποκεφάλαια. Τό πρώτο έχει τίτλο «Κατανομή σε σημασιολογικές σφαίρες» (Ripartizione per sfere semantiche, σσ. XLI - XLVII). Έδώ ο συγγραφέας κατατάσσει τα 278 ελληνικά δάνεια που άποτελούν τους ενεργητικούς ελληνισμούς σε έξη ομάδες που περιλαμβάνουν συνολικά 24 κατηγορίες (σημασιολογικές σφαίρες). I. *Η φύση* (1. Φυτά και τα σχετικά, λέξεις 11, 2. Ζώα ξηράς και τα σχετικά, λέξεις 7) σύνολο λέξεων 18.—II. *Η θάλασσα* (3. Η θάλασσα, οι άκτές, ο καιρός και τα έργα του ανθρώπου, λέξεις 17, 4. Οι τύποι των σκαφών, λέξεις 21, 5. Ναυτικές πράξεις, ναυπήγηση και χειρισμοί, λέξεις 27, 6. Η άλιεία· εργαλεία και δίχτυα, λέξεις 5, 7. Τα θαλασσινά ζώα και τα σχετικά, λέξεις 17) σύνολο λέξεων 87.—III. *Τό σπίτι και ο άνθρωπος* (8. Οικοδομικές κατασκευές, λέξεις 9, 9. Οικιακά σκεύη, λέξεις 11, 10. Τροφές και ποτά, λέξεις 9, 11. Τό ανθρώπινο σώμα και τα σχετικά, λέξεις 9, 12. Ιατρική· ασθένειες και γιατρικά, λέξεις 3, 13. Η ένδυμασία. Ένδύματα, ύφάσματα και επεξεργασία τους, λέξεις 23) σύνολο λέξεων 64.—IV. *Η κοινωνία*. (14. Επαγγέλματα, καταστάσεις και εργασίες, έθνικά, λέξεις 27, 15. Τεχνικοί δροι μεμονωμένων δραστηριοτήτων, λέξεις 9, 16. Δημόσιοι θεσμοί, λέξεις 5, 17. Θρησκεία, λέξεις 10, 18. Τα

παιχνίδια, λέξεις 4) σύνολο λέξεων 55.—V. *Τὸ ἐμπόριο* (19. *Οἱ ἐμπορικὲς πράξεις· ἔγγραφα, μέσα συσκευασίας καὶ μεταφορᾶς, λέξεις 9, 20. Διάφορα ἐμπορεύματα εἰσαγωγῆς, λέξεις 3, 21. Μέτρα καὶ σταθμά, λέξεις 4, 22. Νομίσματα καὶ τὰ ὅμοια, λέξεις 10) σύνολο λέξεων 26.—VI. *Δέξεις στοργῆς, ἀφηρημένες, κενές* (23. *Ἀφηρημένες ἔννοιες, λέξεις 21, 24. Ἐπιρρήματα καὶ μέλη γραμματικά, λέξεις 7) σύνολο λέξεων 28. Στὸ δεύτερο ὑποκεφάλαιο μὲ τὸν τίτλο «Ἡ φωνητικὴ μορφή» (L' aspetto fonetico, σσ. XLVII-LXII) ὁ συγγραφέας προβαίνει σὲ σύγκριση τῶν φωνητικῶν συστημάτων τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς καὶ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας βενετικῆς καὶ παρουσιάζει μὲ τὴ σειρὰ τοῦ ἀλφαβήτου τὰ φθογγικὰ πάθη τῶν ἑλληνικῶν δανείων τῆς βενετικῆς. Γενικὰ παρατηρεῖται, ὅτι ἡ ἀλλοίωση τῶν ἑλληνικῶν λέξεων εἶναι τέτοια καὶ τόση σὲ βαθμὸν, ὥστε δύσκολα ἀναγνωρίζεται ἡ ἑλληνικὴ τους καταγωγή (asme < ἄζυμος, astese < ἀστακός, go < γάδος, lotregan < ἰκτερικὸς κ. ἄ.). Ἀντίθετα ὑπάρχουν πολλὲς λέξεις ποὺ διατηροῦν τὴν ἀρχικὴ τους φωνητικὴ μορφή (agali agali < ἀγάλη - ἀγάλη, chiefali < κεφάλι, dromo < δρόμος κ. ἄ.) ἢ ἔχουν ἐλάχιστα ἀλλοιωθῇ (basegò < βασιλικό, ostrega < ὄστρακα, séleno < σέλινο κ. ἄ.). Τέλος στὸ τρίτο ὑποκεφάλαιο, ποὺ τὸ ἐπιγράφει «Παράρτημα· διαλογὴ καὶ διανομὴ τῶν δανείων (Appendice: Scelta e distribuzione dei prestiti, σσ. LXII - LXVIII), ὁ συγγραφέας ἀναφέρεται στὴ διάκριση τῶν ἑλληνικῶν δανείων τῆς βενετικῆς σὲ δύο κατηγορίες, τοὺς «ἐνεργητικοὺς ἑλληνισμοὺς», ποὺ εἶχαν διαδοθῇ πλατιά στὴ ζωντανὴ περιοχὴ τῆς καθημερινῆς ὁμιλίας, καὶ τοὺς «παθητικοὺς ἑλληνισμοὺς», ποὺ ἡ χρῆση τους ἦταν σποραδικὴ καὶ περιωρισμένη. Ἀκολουθῶς ἀναφέρεται στὰ κριτήρια τῆς συλλογῆς καὶ στὴ διάταξη τοῦ ὕλικου. Σὲ τελικὲς σκέψεις δέχεται τὴν ὑπαρξὴ ἐνός «βορειοἰταλικοῦ Ἑλληνισμοῦ» (oberitalienische Gräzität), ποὺ δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως μόνο τοῦ Ἐξαρχάτου τῆς Ραβέννας, οὔτε περνοῦσε πάντοτε ἀπὸ τὴ Βενετία. Αὐτὴ θὰ εἶναι, τὶς περισσότερες φορές, κέντρο ἀκτινοβολίας, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονηταὶ καὶ ἡ δαλματικὴ Ἀδριατικὴ, ὅπου ἦταν ἀνθηρὸς ὁ Ἑλληνισμός, ὅσο καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς Γένουας ποὺ εἶχε στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν Κωνσταντινούπολη.**

Τὰ δύο μεγάλα κεφάλαια, ποὺ ἀκολουθοῦν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν, μὲ τοὺς τίτλους «Ἐνεργητικοὶ ἑλληνισμοί» καὶ «Παθητικοὶ ἑλληνισμοί» ἔχουν ἀλφαβητικὴ διάταξη. Σὲ κάθε λήμμα παρατίθεται ἡ ἐρμηνεία ποὺ παρέχουν τὰ γνωστὰ λεξικά καὶ δίδονται πλούσια γλωσσολογικὰ καὶ ἐτυμολογικὰ, ἀλλὰ καὶ σημασιολογικὰ καὶ χρονολογικὰ σχόλια πλαισιωμένα ἀπὸ βιβλιογραφικὲς ἀναφορές. Ἐνδεικτικὰ σημειώνουμε ἐδῶ μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀναφερόμενες λέξεις. α') Ἐνεργητικοὶ ἑλληνισμοί·

agali-agali < ἀγάλι-ἀγάλι, ancona < εἰκόνα, angaria < ἀγγαρεία, basegò < βασιλικό, bastaso < βαστάζος, cacomiro < κακομοίρης (μᾶλλον δμως ἀπὸ τὸν τύπο κακόμοιρος), catòcio < κατώγειον, chiefali < κεφάλι, crea < κρέας, dimito < δίμιτος, dromo < δρόμος, enikium < ἐνοίκιον, fanò < φανός, go < γάδος, gorna < γούρνα, gripo < γρίπος, intimela < ἐνδυμα, liagò < λιακός, madi < ἀμάδι, magari < μακάρι, morè < μωρέ, nevra < νεύρα, ostrega < ὄστρακα, palamara < παλαμάρι, pato < πάτος, piròn < πιρούνι, pitèr < πιθάρι, potamò < ποταμός, risego, risigo, ris'cio < ριζικό, scafa < σκάφη, scalizar < σκαλίζω, soppa < σῶπα, squero < ἐσχάριον, stratioti, stradioti < στρατιώτης, tipota < τίποτα, turlòn < τρουῖλος, urto < ἄρτος, vissola < βύσσина, zingano < τσίγγανος, β') Παθητικοὶ ἑλληνισμοί: acrostico < ἀκρόστιχον, actimones < ἀκτῆμονες, arcondus < ἄρχων, capinico < καπνικόν, cipura < τσίπουρα, decatia < δεκατία, emborio < ἐμπορίον, flamburo < φλάμουρον, grammatico < γραμματικός, ieromonaco < ἱερομόναχος, leftero < (ἐ)λευθερος, merovigli < (ῆ)μεροβίγλοι, nicario < νοικάρης, orion < ὄριον, patitirio < πατητήριον, potamida < ποταμίδα, prosopsi < προσόψι(ον), protosingelo < πρωτοσύγκελλος, simioma < σημείωμα, turma < τούρμα, vergies < βέργες, zeugaratus, zeugaritus < ζευγαράτος.

Ἡ «Βιβλιογραφία» περιλαμβάνει σὲ ἐνιαία ἀλφαβητική κατάταξη 314 τίτλους, ποὺ ἀνταποκρίνονται σὲ ὄσα μόνον ἔργα — πηγές καὶ βοηθήματα — ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν συγγραφέα μὲ μορφὴ βραχυγραφίας. Ὁ «Index Graecitatis» εἶναι κατάλογος τῶν ἑλληνικῶν φθόγγων, λέξεων, ἐκφράσεων καὶ λοιπῶν τύπων, ποὺ ἀπαντοῦν στὸ ἔργο, μὲ ἀναφορὰ στὴν οἰκεία σελίδα. Τέλος ὁ «Γενικὸς Πίνακας» εἶναι ὁ πίνακας τῶν περιεχομένων τοῦ βιβλίου.

Τὸ ἐξαίρετο ἔργο τοῦ Manlio Cortelazzo ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τίς σημαντικότερες συμβολές στὴ μελέτη τῆς βενετικῆς διαλέκτου, ἀλλὰ ἔμμεσα ἀποτελεῖ καὶ μία πολύτιμη συμβολὴ στὴ μελέτη τῆς διαδόσεως τῆς νέας ἑλληνικῆς. Ἡ διερεύνηση τῶν πηγῶν, ἡ συλλογὴ τοῦ ὕλικου καὶ ὁ σχολαστικὸς ἐτυμολογικὸς καὶ ἐννοιολογικὸς τοῦ ἐλεγχοῦ μαρτυροῦν τὸ μέγεθος τοῦ ἐγχειρήματος. Ἐξ ἄλλου ἡ συστηματικὴ κατάταξη τῆς ὕλης καὶ ἡ μὲ ἀδυστηρὰ ἐπιστημονικὰ κριτήρια θεώρηση τοῦ ἀντικειμένου εἶναι στοιχεῖα ἐνδεικτικὰ τῆς σοβαρότητας τοῦ ἔργου. Τὰ σπάνια φραστικὰ σφάλματα, ὅπως «Αἰγαῖος πέλαγος» (σελ. LXI, 22 καὶ 371) ἢ «τὸ κακομοίρης» (σελ. 51) δὲν μειώνουν τὸ ἔργο. Τὸ δεῦτερο μάλιστα ὀφείλεται σὲ ἀπλὴ παρανόηση φράσεως τοῦ ἀντίστοιχου λήμματος τοῦ Λεξικοῦ τῆς Πρωίας (τόμος Α', σελ. 1230). Ἐδῶ πρέπει νὰ γίνη καὶ μία παρατήρηση σχετικὰ μὲ τὸν τύπο metonigli, πού, ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὸ λῆμμα «nictovigli» (σελ. 308), ἀπαντᾷ

σὲ ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1565⁴. Ὁ τύπος αὐτὸς παραδίδεται μαζί με τὸν ἐπίσης λαθεμένο τύπο *meronigli*. Καὶ οἱ δύο αὐτὲς λέξεις ἀπαντοῦν μετὰ τὴν ἴδια μορφή καὶ στὸ πρωτότυπο⁵. Πρόκειται λοιπὸν γιὰ παρανόληση τῶν λέξεων *nictovigli* καὶ *meronigli* ἀπὸ τὸν προφανῶς ἄμοιρο ἑλληνικῆς γραφῆς τοῦ πρωτοτύπου, ποὺ ἀντέγραψε *m* ἀντὶ *ni*, *e* ἀντὶ *c*, καὶ *n* ἀντὶ *u* = *v*⁶. Ἐξ ἄλλου θὰ πρέπει νὰ δεχθοῦμε, ὅτι οἱ τύποι *nictovigli* καὶ *meronigli* ἀποδίδουν τόσο τοὺς ὅρους *νυκτοβίγλι* (= *νυκτοφρουρὰ*) καὶ *μεροβίγλι* (= *φρουρὰ ἡμέρας*)⁷, ὅσο καὶ τοὺς ὅρους *νυκτοβίγλοι* (= *νυκτοφρουροὶ*) καὶ *μεροβίγλοι* (= *φρουροὶ ἡμέρας*), ποὺ παραθέτει ὁ Manlio Cortelazzo στὰ ἀντίστοιχα λήμματα (σελ. 308 καὶ 303)⁸. Ὡς πρὸς τὰ ὀρθογραφικὰ - τυπογραφικὰ λάθη ἀξίζει νὰ σημειωθῇ, ὅτι εἶναι ἐλάχιστα (ὅπως τὸ *Grazitāt* στὴν σελ. LXVII) ἀκόμη καὶ στίς ἑλληνικὲς λέξεις, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ εὐαίσθητο σημεῖο ὅλων τῶν ξένων δημοσιευμάτων. Καὶ πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι τὸ κείμενο τοῦ Manlio Cortelazzo παρουσιάζει ἰδιαίτερα πολλὰς δυσκολίες γιὰ μία ἐπιτυχημένη τυπογραφικὰ ἐμφάνιση. Τὸ ἴδιο λοιπὸν τὸ βιβλίον φανερώνει τὴ φροντίδα, ἀλλὰ καὶ τὴν κοπιαστικὴ καὶ ὑπεύθυνη ἐργασία τοῦ συγγραφέα.

Ὁ Manlio Cortelazzo, γλωσσολόγος ὁ ἴδιος, ἐξέτασε φυσικὰ τὸ θέμα κυρίως ἀπὸ ἄποψη γλωσσολογική. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ πλευρὰ ἐρωτήματα, ὅπως πότε, πῶς καὶ γιὰ ποιоὺς λόγους ἑλληνικὲς λέξεις ἔγιναν δάνεια τῆς βενετικῆς, ἀντιμετωπίζονται στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ ἔργου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑλληνικῶν δανείων τῆς βενετικῆς δὲν εἶναι ἰδιαίτερα μεγάλος. Ὁ συγγραφέας ἐξετάζει συνολικὰ 416 λέξεις⁹ ἀπὸ αὐτὲς ἐκεῖνες ποὺ ἀποτελοῦν τὰ οὐσιαστικὰ καὶ ὀργανικὰ γλωσσικὰ δάνεια εἶναι οἱ 278 «ἐνεργητικοὶ ἑλληνισμοί». Οἱ ὑπόλοιποι 138 ἀνήκουν στοὺς «παθητικοὺς ἑλληνισμοὺς» καὶ εἶναι δάνεια μετὰ τὴν κυριολεκτικὴ ἔννοια τοῦ ὅρου, χρησιμοποιοῦντο δὲ ἀπὸ τοὺς Βενε-

4. K. N. Σάθα, Μνημεῖα Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, τόμ. IV, Paris 1882, σελ. 266, στίχ. 39.

5. Archivio di Stato di Venezia, Senato, Mar, reg. 37, φ. 84 r, στίχ. 3.

6. Βλέπε καὶ Νικ. Γ. Μοσχονᾶ, Ἡ ὀργάνωσις τῶν ἀκτοφρουρῶν τῆς Τήνου ὑπὸ τοῦ Βενετοῦ Συνδίκου Ἰερωνύμου Da Lezze (1621), «Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Κυκλαδικῶν Μελετῶν», 5 (1965 - 1966), σσ. 668 - 687, κυρίως σελ. 671, σημ. 1.

7. K. N. Σάθα, ὁ. π., σελ. 266, σημ. 1.

8. Πρβλ. Νικ. Γ. Μοσχονᾶ, ὁ. π., σελ. 670.

9. Ὅπωςδήποτε αὐτὲς εἶναι μόνον ὀσες λέξεις διασώθηκαν μέχρι σήμερα, εἴτε χάρι στὴ συμπτωματικὴ ἀναγραφὴ τους σὲ παλιὰ κείμενα, εἴτε ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ καθιερωθοῦν στὴ γλῶσσα τῶν Βενετῶν καὶ νὰ διατηρηθοῦν ζωντανὲς στὴν προφορικὴ παράδοση.

τούς για να δηλωθούν πράγματα, καταστάσεις και θεσμοί του χώρου της Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς. Τὸ γεγονός ὅτι δὲν πολιτογραφήθηκαν γίνεται φανερό ἀπὸ τὴ σχεδὸν ἀμετάβλητη, συχνὰ μάλιστα λόγια μορφή τους, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ θεωρήσουμε, ὅτι ἀποτελοῦν — τοῦλάχιστο οἱ περισσότερες — ἀπλὴ μεταγραφή τῶν ἑλληνικῶν ὄρων. Ὁ δανεισμός ἀπὸ τοὺς Βενετοὺς τῶν ἑλληνικῶν λέξεων πραγματοποιεῖται σὲ δύο διαφορετικὰ γεωγραφικὰ πλάτη· στὶς χῶρες τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς καὶ στὴν ἴδια τὴ Βενετία. Βενετοὶ ὁπῆκοι, ναυτικοί, ἔμποροι, στρατιωτικοί καὶ εὐγενεῖς, ταξιδεύουν στὶς ἑλληνικὲς χῶρες καὶ ἔρχονται σὲ ἄμεση ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἑλληνικὸ πληθυσμό. Ἡ ἐπαφή μὲ τὸ ἐντόπιο ἑλληνικὸ στοιχεῖο γίνεται στενότερη στὶς βενετικὲς κτήσεις. Ἐκεῖ ἔχει ἐγκατασταθῇ, προσωρινὰ ἢ μόνιμα, σημαντικὸς ἀριθμὸς Βενετῶν, ποὺ προέρχονται ἀπὸ διάφορες τάξεις τῆς βενετικῆς κοινωνίας καὶ ὑπηρετοῦν σὲ θέσεις τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς διοικήσεως ἢ ἀσκοῦν διάφορα ἐπαγγέλματα. Ἐξ ἄλλου τὰ ἀνώτερα στρατιωτικὰ καὶ διοικητικὰ ἀξιώματα τῶν κτήσεων προσφέρονται σὲ γόνους εὐγενῶν βενετικῶν οἰκῶν. Ἡ παραμονὴ τους στὶς ἑλληνικὲς χῶρες συχνὰ ἦταν μακρόχρονη καὶ συνεχῆς. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ γνωρίσουν οἱ κυρίαρχοι Βενετοὶ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἦταν λογικὸ νὰ χρησιμοποιήσουν ἑλληνικὲς λέξεις για νὰ ἀποδώσουν τὴν ἔννοια πραγμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου. Ὅταν μετὰ τὴ λήξη τῆς θητείας τους στὶς βενετικὲς κτήσεις ἐγύριζαν στὴν μητρόπολη, ἔφερναν μαζί τους συνηθειas, ἐκφράσεις καὶ λέξεις ἑλληνικῆς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ στὴν ἴδια τὴ Βενετία ἡ ἑλληνικὴ παροιμία σφύζει ἀπὸ ζωὴ. Τὴν ἀποτελοῦσαν ἄτομα διαφόρων κοινωνικῶν στρωμάτων, παιδείας καὶ ἐπαγγέλματος. Ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βενετίας ἐξασφάλιζε μέσα στὸν κλειστό της χῶρο τὴ διάδοση ἑλληνικῶν συνηθειῶν καὶ τρόπων ἐκφράσεως. Κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα ἡ Βενετία ἐλλήνιζε σὲ βαθμὸ σημαντικὸ.¹⁰ Στενὲς σχέσεις εἶχαν ἀναπτυχθῇ ἀνάμεσα στοὺς Ἑλληνες παροίκους καὶ τοὺς Βενετούς, ὅχι μόνον τοὺς ταπεινῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πατρικίους. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰάκωβου Foscari, γιοῦ τοῦ περίφημου δόγη Φραγκίσκου Foscari, ποὺ διατηροῦσε σχέσεις μὲ Ἑλληνες καὶ γνώριζε τὰ ἑλληνικά.¹¹ Ἰδιαίτερα μάλιστα σὲ ὀρισμένα ἐπαγγέλματα ὁ συγχρωτισμός

10. Πρβλ. S. R o m a n i n, *Storia documentata di Venezia*, vol. IV, Venezia 1855, σσ. 297 καὶ 501. — D e n o J o h n G e a n a k o p l o s, *Greek Scholars in Venice, Studies in the Dissemination of Greek Learning from Byzantium to Western Europe*, Cambridge, Massachussetts, 1962, σελ. 69. Βλέπε καὶ Ν ι κ. Γ. Μ ο σ χ ο ν ᾱ ς, *I Greci a Venezia e la loro posizione religiosa nel XV° secolo*, «Ο Ἑρανιστής», 5 (1967), σσ. 105 - 137, κυρίως σελ. 108.

11. Σὲ πράξη τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα τῆς 25 Φεβρουαρίου 1445 [= 1444

Ἑλλήνων ἢ Ἑλληνοφώνων καὶ Βενετῶν ἦταν μέγας. Πιστεύουμε λοιπόν, ὅτι μόνο ἡ διαρκὲς καὶ στενὴ ἐπαφὴ τῶν Ἑλλήνων μὲ τοὺς Βενετοὺς στήν καθημερινὴ πραγματικότητα καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενο τῆς εἰσδοχῆς ἑλληνικῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων στὴ γλῶσσα τῶν Βενετῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνεξήγητη, κατὰ τὸν συγγραφέα, ὑποκατάσταση βενετικῶν ἀπὸ τὶς ἀντίστοιχες ἑλληνικὲς ἐκφράσεις (σελ. XL).

Ν. Γ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ἔτους βενετικοῦ] γίνεται λόγος γιὰ ἓνα δῶρο ποὺ ἔλαβε ὁ Ἰάκωβος Foscari ἀπὸ κάποιον Ἕλληνα «propter linguam grecam quam sciebat» (Archivio di Stato di Venezia, Consiglio dei Dieci, Parti miste, reg. 12, φ. 175 ν). Πρβλ. Νικ. Γ Μοσχονάς, δ. π., σελ. 108, σημ. 4.